

„Danfæren“

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSESLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA,

udgivet af Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.

„Danfæren“ udgaa Onsdag i hver Uge. Pris pr. Aargang: De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00. P. det betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danfærens“ Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som avorterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at få Oplysning om det avterede, bedes de altid om tale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Lutheranerne er iflg. „Am. A. S.“ aktive overalt i Landet og gør systematiske Forberedelser for at kunne imødegå de Tusinder af unge Lutheraners aandelige Trang, som rejser til den verdende amerikanske Hær's forskellige Kommander og Besættelse.

De søger haade at fornyne dem med Skapellener og at udleverede Bibler og anden frivillig Litteratur iblandt dem.

Synodelammenlutning, Wisconsin, Minnesota, Michigan og Nebraska-Synoderne, nærtstående Samfund inden for den lutheriske Synodal-Konference, har nylig holdt et Fællesmøde i St. Paul, Minn., hvor de besluttede at forene sig til eet Samfund, lig Wisconsin-Synoden, uden paa nogen Maade at forandre deres Forhold til Synodal-Konferencen. Rev. G. C. Bergeman valgtes til Formand for det nye Samfund, der tæller omkring 200,000 Kommunitanter.

Magister ved Grand View. I sidste Nr. af „Danfæren“ læser vi følgende: „Mr. Joh. Sørensen og Hustru kom hertil (Gr. View) fra Boston forleden Dag. Vi byder dem begge velkommen til den danske Kirkes Skole. Sørensen skal være Principal for vor High School. Han kom til Landet i sin tidlige Ungdom, var Elev her paa Grand View College for snart 20 Aar siden; blev derefter uddannet ved en amerikansk Præsteskole, havde Præstetjeneste nogle Aar, kastede sig derefter med stor Energi over videregående Studier, erhvervede A. B. Graden fra Northwestern Universitetet i Chicago for derefter at fuldende sin Uddannelse ved Harvard, hvor han nu har opnaaet Magistergraden. En smuk Karriere, der lover godt for Mandens Arbejdskraft og Evner.“

„Den Loyale lutheriske Kirke.“ Under denne Overkrift forekom følgende forleden i „Reslies“:

„Loyal? Betskyldningen for Uloyalitet mod visse Medlemmer af den lutheriske Kirke i United States bør ikke tillades, at faste Støtte paa den lutheriske Kirkes Patriotisme som et Samfund. Enten den er inspireret af den Kritik, der har været rettet imod den eller ikke, saa er det et Faktum, at ved at udgive en lille Bog, betitlet „Christian Service in War Time“, har den lutheriske Kirke gjort, hvad maatte ingen anden Befendelse har gjort. Den har henstillet, at Menighederne holder en Hæders-Liste over deres Medlemmer, som er i Militær- eller Hæders-Tjeneste, og naar indskafte Mænd staa færdige til Afrejse skal de annodes om at komme frem efter den almindelige Kirkeførsel for at modtage et Opmuntringsord og „Formaning“ til at tjene Landet i Gudsfrugt.“ En Del af Bogen udgøres af særlige Raad til de indskafte, minder dem om, at Menigheden beder for dem, og at den saa vel som Landet venter meget af dem. Pilgrimmens Efter-

kommere kunde ikke udtrykke sig mere patriotisk end disse Lutheranere, hvis Forfædre kom fra Tyskland.“

Om norsk Retfærdighed skriver „Lutheraneren“ af 12. Sept. „Lutheraneren“ har i mange Aar benyttet en Retfærdighed, som hører en Jung eller Hest — en Slags Kompromis mellem den gamle og den nye. Vi har hele Tiden været fortrolig med den Tanke, at den nye Orto-grafi, som bruges overalt i Norge, og som de unge ved vore Skoler oplæres i, sent eller tidlig maatte blive antaget til Brug i hele vor firklede Litteratur. Og nu er Tiden kommen. Paa vor Samfund's Møde sidste Juni blev det paalagt Medlemmerne for de norske Samfundsblande i Forbindelse med Norsk-lærerne ved Luther- og St. Olaf Colleges at indføre en Uniform Orto-grafi for hele Samfundet. Disse har nu raadgjort sig med hverandre og er blevet enige om, at fra første Oktober dette Aar skal den nye norske Retfærdigheds-lære gælde for alle Blade og Bøger, som udgives af vore Forlagsbureauer.“ Nu vel — den nye norske Retfærdighed er langt fra at tiltale os, men vi har jo frihed til at forblive tro imod vor danske Retfærdighed, og Nordmændenes Hvilagselse bliver vel ikke værre, end at vi alligevel kan vedblive at bytte Litteratur.

Vordagsstole.

For kort Tid siden omtalte vi, at Past. Laurjen havde holdt et Foredrag i Kirken her om Vordagsstole. Det kom gennem dette Foredrag til at staa for os, som det er et Spørgsmaal af saa stor Betydning, at det bør tages op og drøftes for Alvor iblandt os.

Det amerikanske Almueskole-System er i mange Henseender godt og prisværdigt. Det skal vi dog ikke søge at paavise nærmere her.

Men hvad vi vil sige er, at selv om alle gode Sider ved dette System drages frem, saa vil det dog ved grundigere Efterlysning eller Overvejelse vise sig, at det mangler to Ting, som er væsentlige i Børnens Opdragelse: 1) Det tager udelukkende sigte paa Soveslet og Intelligensen, ikke paa Hjertet, hvorfra Livet udgaa, og 2) det lærer ikke Børnet at stille sig i det rette Forhold til hvoften Gud, sig selv eller Næsten.

Det er meget store Mangler ved et Skole-system, da Børnet, Mennesket, jo netop skal opdrages og uddannes for Livet og til at indtage sin rette Stilling i de nævnte Forhold.

Hvorledes kan nu disse Mangler afhjælpes? Det kan ikke ske ved en Forandring af vort „Common-School“ System. Det ligger ud over Statens Evne at afhjælpe de paapegede Mangler.

Hvordan kan og skal de saa afhjælpes? Dette Spørgsmaal er i Virkeligheden saa gammelt, som Landet er, og man har søgt at besvare det paa forskellige Maade.

Staten erkender og indrømmer sin Mangel paa Evne i den Retning. Mange af vore fremragende Statsmænd har indset Nødvendigheden af, at Kristendommen her træder til. Det er den og den alene, der ejer Evne til at danne Hjertet og give Livet den rigtige Retning i de forskellige Forhold.

Derfor har man ogsaa her fra Begyndelsen af anerkendt Kristendommen bl. a. som en civiliserende Magt, givet den Frihed og hved den Betskyldelse, men den paotvinger ingen Befendelse eller særlig Opfattelse af Kristendommen.

Religionsbevægelse og Religionsundervisning er og bliver en privat Sag i dette Land. Det beklager vi ikke; thi selv hvor man, som hjemme i vort Fædreland, har tvungen Religionsundervisning i Kommuneskolerne, formaar man ikke at stifte troende Lærere til at undervise i den kristne Religion.

Vi tager Forholdene her, som de er; det er vi nødt til, og det er vi ogsaa tilfredse med. Og det, man saa almindeligt har gjort og gør for at faa det kristne, det hjerdebærende Element med i Børnens Opdragelse det er at holde Søndagsstole. Den benytter man i de forskellige Kirkesamfund.

Vi siger: Gud ske Lov og Tak

for Søndagsstolen og for de Frugter, den har baaret og bærer. Men der flæber to Mangler ved den, som Past. Laurjen paaviste. Den ene er, at Tiden (i Reglen en Time) er alt for kort, og den anden er, at det som Regel er umuligt at skaffe dygtige og velskaffede Lærere til Søndagsstolens mange Klasser.

Og der synes ingen Vej til at raade Bod paa disse Mangler. Gold Søndagsstolen foran eller efter Gudstjenesten — lige meget, en Time er al den Tid, man kan faa til den.

Og Lærere — man maa være glad, om man kan finde troende Mennesker, som vil ofre deres Tid til denne skønne Gerning. Men uddannede Lærere til Søndagsstolen kan der som Regel slet ikke være Tale om.

Søndagsstolens største Betydning er iflg. dens Natur og hele Indretning egentlig at være Børnegudstjeneste. Som saadan er den til stor Betskyldelse, saa der skal slet ikke tænkes paa at afstafte den og sætte Vordagsstole i dens Sted. Men Skundfærdigheds-lære kan der ikke blive tale om i Søndagsstolen.

Det forekommer os, at Vordagsstole kan blive til stor Gavn og Betskyldelse (Vi skal her i Parentes bemærke, at naar vi forbigaar privat eller Menigheds-Skole, saa gør vi det af den Grund, at den paa ganske saa Steder nær er upraktikabel).

Det maa derimod kunne lade sig gøre at samle en hel Mængde Børn ca. 3 Timer (9—12) Vordag Formiddag. Konfirmandundervisning er allerede en velsignet Ting i vor lutheriske Kirke. Vi tænker os saa Vordagsstolen som en udvidet Konfirmand-Undervisning.

Lad Præsten i en Menighed tage Børnene i. Gfs. fra 10 Aars til 14 Aars Alderen 3 Timer hver Vordag Aaret rundt. Gennem en saadan Skole maa der kunne meddeles ret gode Kundskaber, og der vil være den allerbedste Anledning for ham, der er kaldet til at vogte og faa Jesu Nam til at paavirke Børnens Hjertet.

Med noget af en god Villie fra baade Præstens, Forældrenes og Børnens Side maa der kunne udrettes noget til baade Børnens Betskyldelse hos Herren og Menigheden, til deres sande Gavn for Tid og Evighed og til Landets Bedste gennem en saadan Skole.

Lad os høre noget fra Præstebredene ideo i det praktiske Menigheds-liv og Arbejde osv. Sagen. Vi har drøjet det frem til Drøftelse her, fordi det forekom os, at det er noget, der er Betskyldelse i, blot det bliver bragt i Anvendelse.

Sagen — Børnens og Ungdommens religiøse Undervisning og Opdragelse under vore Forhold — har vi ofte omtalt, og vi har søgt at henlede Opmærksomheden paa et høvert alvorligt Forløb i den Retning. Men det forekommer os, at Vordagsstole kan faa større Betydning som et Skridt imod Maalet end noget andet Forløb, vi er blevet kendt med.

Utahmissionen.

Skære Kvinder!

Saa kommer vi atter for at minde om det Løfte, vi har givet om den Dollar til vor Utahmission. I disse svære Tider burde vi jo vaffes til mere Bøn og Omsorg. Nu, da vi muligvis kommer til at ofre noget af os selv, da lad os med Glæde give af de Midler, Herren har givet os, saa at saa mange som mulig kan faa deres Sjæl frelst, isærend det bliver for sent. Ingen ved, hvor længe vi faar Lov at være her paa Jorden og bruge det, der er betroet os; det ved kun han alene, som har alle Tråde i sin Haand; derfor, kære Søstre, gødfør det for os om at bruge den kostbare Tid, og selv om mange af vore Hjertes paander sig i denne Prøvelsens Tid, saa kan vi dog med Glæde udbrøde:

„O Gud ske Lov, det hjemad gaar, Gist hvor det store Størbne staa, Der Huset Børn skal sanle, Hvor altid de skal sammen bo, Som did fandt Vej i Jesu Tro, De unge med de gamle.“

Saa til Slut en venlig Gilsen til

Utahmissionens Venner ud over Samfundet.

Eders medforlyste Mrs. C. D. Skov. Mrs. P. S. Linden. Mrs. Marion Simonson.

Uddrag af Pastor J. C. Carlsons Tale ved Aarsmødet i Keenah, Wisconsin.

Mormonerne har ikke Forstaaelse af saadanne Ord som Tro og Naade, at frelles af Tro, eller at frelles af Naade, men mener, at de maa udarbejde deres egen Grelse.

I Forbindelse med Mormonismen er det særlig Kvindernes, der lider. Men af dem er der ogsaa Hundreder, ja Tusinder, som lider. Derfor er det ogsaa bleven henlagt til Kvindernes og vore Kvindeforeninger i Særdeleshed at støtte denne Mission.

Eksempler paa Mormonismens Arbejde: Pastor Carlsson besøgte en Landsmand. Der fandt han en gammel Kone, som fortalte sin Historie paa omtrent følgende Maade: „For 40 Aar siden boede jeg i Danmark med mine Forældre. En Dag kom en ung Mand til vort hjem og besøgte os. Han var meget frivilligt anlagt og talte meget fint om Kristendommen. Samtidig talte han ogsaa om Mormonernes bejlige Stad og de gode Aaar i Salt Lake City, Utah. Da man spurgte ham om Forskellen mellem den lutheriske Lære og Mormonernes Lære, forarede han, at den eneste Forskel laa i Daaben, idet Lutheranerne døbte smaa Børn, idet Mormonerne ikke gjorde det. Han overtalte mig og mine Forældre til, at jeg skulde rejse med til Amerika. Men da han først fik mig herover, tog han alt fra mig, endog mit Hælsed, og jeg maa slutte mit Liv her.“

I en By ved Navn Ephraim, som han besøgte for at finde nogle af vor danske Goff, mødte han en gammel Kone. Da hun erfarede, at han var en lutherisk Præst, afviste hun ham med de Ord: „Nu har jeg været død tre Gange og er bleven bedraget ligesaa ofte, og jeg vil ikke bedrages igen.“

Samme Sted mødte han en anden Kone, der blev glad ved atter at kunne høre en ægte lutherisk Prædiken.

Men Utah-Missionen skulde ogsaa være de unges Sag, idet mange unge er greben i Mormonernes Snare. For at holde disse unge har de oprettet Forhjeltskole, hvor de unge kan mødes og tilbringe mange Timer sammen i forskellige Slags Forhjeltskole, deriblandt ogsaa Kortspil og Val. Betaling af deres Apostole de første to Aar faas ogsaa derfra, idet de jaanmentalt store Starer til Val og bruger Indtægterne til at betale Apostolens Rejser.

Om Arbejdet følgende Træl: Under en Prædiken sidste Sommer havde han lagt Mærke til en ung Pige, som var fuldt med Nutidens Nationalisme. Efter Gudstjenesten indbød Pastor Carlsson hende til at komme igen og fik til Svar: „J think I shall come often again.“

Hør troede hun, at det at leve et pant og skifseligt Liv var tilstrækkeligt, men fik nu ved denne Prædiken at se, at denne Opfattelse var forfæret. Siden kom hun og saa ofte igen, gif til Konfirmand-undervisning og blev konfirmeret i Foraaret.

Med Hensyn til Kirkegang: Fra 40 til 100 kommer til Gudstjenesterne. Ved Ungdomsmøder kommer fra 30 til 40, hvilke er trofaste Hørere etc. De længes efter at sætte sig ind i Guds Ord. Ofte beder de deres Præst om at forklare de vanskelige Steder. En havde gennemlæst Bibelen den første April.

I Søndagsstolen er der ca. 35 Børn hver Gang. I Søndagsstolen hjælper de unge, særlig med at bringe Børn fra Udkanten af Byen til og fra Søndagsstolen.

Missionen berude er et vanskeligt og prøvende Arbejde. For at udholde det maa man have et lyst Syn paa Missionen. Stykke til Arbejdet kunde forgeses ved Breve fra Kvinder og unge.

Den anden Virksomhed er Menigheds- og Pocatella, Idaho, hvor Pastor P. C. Jensen er Præst. Der er ca. 50 Familier af vort

Folk. En Del Børn samles der til Søndagsstole.

Rejsen er Fremtidens Land. Der vil ogsaa være af vort danske Folk bygge deres nye Hjem; lad os holde Skridt med Tiden, at ikke disse Nybyggere kommer ind under Mormonismen; lad vort Samfund sende Præster med dem, der rejser Vest, saa de maa bevares i vor kære lutheriske Kirke.

Samvirkningsmissionen.

Følge flere i den senere Tid indløbne Forespørgsler angaaende Samvirkningsmissionen, hvilke dog alle er beboaret pr. Brev, skal jeg endvidere oplyse:

Siden Krigen's Begyndelse her i Landet har jeg ingen Afgang til 3. Klasse's Samvirkninger, hvoften paa Rajen eller paa Ellis Island, undtagen naar jeg tilfaldes i Sygdomstilfælde eller lignende.

1. og 2. Klasse's Samvirkninger berimod kan jeg hjælpe til Rette som forhen.

Penge, som sendes mig til en eller anden Samvirkning, kan jeg som hidindtil bestyde. I forskellige Tilfælde, som t. Eks. da „Oscar 2.“ Søndagen den 26. Aug. kom ind, imens vi havde Gudstjeneste, kan jeg altid faa Hjælp fra „Scandinavian-American Linie's Landings Agent, Mr. Walter Jacobsen, idet jeg da giver ham Checks paa vedkommende Samvirkningens Navne, hvilke han saa udbetaler til Vedkommende, saa snart de har strevet deres Navne paa Bekslen. Dette hvormod Mormonerne ikke gjorde det. Han overtalte mig og mine Forældre til, at jeg skulde rejse med til Amerika. Men da han først fik mig herover, tog han alt fra mig, endog mit Hælsed, og jeg maa slutte mit Liv her.“

I en By ved Navn Ephraim, som han besøgte for at finde nogle af vor danske Goff, mødte han en gammel Kone. Da hun erfarede, at han var en lutherisk Præst, afviste hun ham med de Ord: „Nu har jeg været død tre Gange og er bleven bedraget ligesaa ofte, og jeg vil ikke bedrages igen.“

Samme Sted mødte han en anden Kone, der blev glad ved atter at kunne høre en ægte lutherisk Prædiken.

Men Utah-Missionen skulde ogsaa være de unges Sag, idet mange unge er greben i Mormonernes Snare. For at holde disse unge har de oprettet Forhjeltskole, hvor de unge kan mødes og tilbringe mange Timer sammen i forskellige Slags Forhjeltskole, deriblandt ogsaa Kortspil og Val. Betaling af deres Apostole de første to Aar faas ogsaa derfra, idet de jaanmentalt store Starer til Val og bruger Indtægterne til at betale Apostolens Rejser.

Om Arbejdet følgende Træl: Under en Prædiken sidste Sommer havde han lagt Mærke til en ung Pige, som var fuldt med Nutidens Nationalisme. Efter Gudstjenesten indbød Pastor Carlsson hende til at komme igen og fik til Svar: „J think I shall come often again.“

Hør troede hun, at det at leve et pant og skifseligt Liv var tilstrækkeligt, men fik nu ved denne Prædiken at se, at denne Opfattelse var forfæret. Siden kom hun og saa ofte igen, gif til Konfirmand-undervisning og blev konfirmeret i Foraaret.

Med Hensyn til Kirkegang: Fra 40 til 100 kommer til Gudstjenesterne. Ved Ungdomsmøder kommer fra 30 til 40, hvilke er trofaste Hørere etc. De længes efter at sætte sig ind i Guds Ord. Ofte beder de deres Præst om at forklare de vanskelige Steder. En havde gennemlæst Bibelen den første April.

I Søndagsstolen er der ca. 35 Børn hver Gang. I Søndagsstolen hjælper de unge, særlig med at bringe Børn fra Udkanten af Byen til og fra Søndagsstolen.

Missionen berude er et vanskeligt og prøvende Arbejde. For at udholde det maa man have et lyst Syn paa Missionen. Stykke til Arbejdet kunde forgeses ved Breve fra Kvinder og unge.

Den anden Virksomhed er Menigheds- og Pocatella, Idaho, hvor Pastor P. C. Jensen er Præst. Der er ca. 50 Familier af vort

linger baade i dette Blad og i andre Blade. N. J. Dahm.

Aftenstemning.

Gud, lad mig paa mit Reje Over Aften overveje, Svad du har gjort mod mig; Gif lukke sig mit Hje, For jeg imod det høje Har sendt min stille Tak til dig.

Dagen er forbi, Solen er sunken ned bag Bjergene, ned i Havet, Aftenrødens lysende Skar er endnu tilbage, men paa den anden Side af vor Skode bryder Morgenens frem. Solen har lyst og smilt og glædet, men nu er det forbi, Stjernerne titter frem, en efter en, indtil de er som Sand ved Havets Bred — utallige. Det er snart paa Tide at jeg Rattlejet, men først gaar jeg udenfor at tafte og tilbede, at se op og ind i Guds Himmel, røkkende Arme, trætte af Arbejde, og imod den almindelige, lysende Svelvning, at lægge min Sjæl og mit Hjertes Tanke frem for min Gud og Fader. Han sender dem nok i Forvejen, men var jeg vel hans Barn, om jeg ikke vilde komme til ham og fortælle det alt sammen over igen og faa sig Tak! tak for Livet! tak for Dagen! tak for Barnenavnet! i Jesu Navn tak!

Din Miskundhed og Naade Er mig en stadig Gaaede, Som jeg ej kan forstaa; Jo mere jeg begrunder Det Skerlighedens Under, Des mere jeg forundres maa.

At Gud lader Naade gaa for Ret og for Jesu Skyld deler bedre med mig end jeg fortjener og tilgiver mig min Synd, det er det Skerlighedens Under, hvori kan bade min Sjæl igen og igen og blive renset og fortristet uden dog derfor at kunne forstaa det bedre, thi hvo kan maale Guds og Dødens Længden og Bredden af denne Naade-flo!

Hvordan jeg end begynder, Saa ved jeg, at jeg synder Over Dag mod dine Bud; Men du mig vil tilgive Da steds mod mig blive En trofast og barmhjertig Gud.

Det er mange Aar, siden Gud udtalte sit „Tefel“ i mit Hjerte, mange Aar, iden jeg læste Skriften over mit Liv: „Bejet og funden for let“, det stod med Blammeffrit for mit indre Hje, hvorchon jeg saa vendte mig. Det stod der, indtil jeg laa i Støvet, og kun kunde raabe i mit Hjertes Angst, Fader forlad! da følte jeg en Gaaend, mild og blød — og vaad; thi den var faaret, og Blodet dryppede fra den; den strag hen over Skriften igen og igen, indtil jeg ikke saa den mere, men da greb jeg Gaaenden og holdt den fast, den maatte ikke slippe mig; thi hvad om Skriften skulde komme frem igen, og Gaaenden, den bløde den varme, den bloddryppende Gaaend var borte, saa maatte Skriften staa der, og jeg som en Ane blafes bort fra Guds Ansigt. Det er det, jeg tænker paa i den stille Aftentime, som jeg gaar her frem og tilbage under Stjernetaget — de mange Aar — og den samme Angest for, at Skriften kunde lade sig se igen, skrevet af den usynlige Fingrer; thi; „hvordan jeg end begynder, saa ved jeg, at jeg synder, hvoer Dag mod dine Bud. Der har i de mange Aar været Dage fulde af Fred og Glæde, stille og liffige som den rindende Flod, men der har ikke været en eneste Dag i alle disse Aar, at jeg ikke maattet sige til mig selv ved Aftentide: du kunde vist gjort det bedre, dog

Gud, du, som alting sender, Du hører, naar jeg sender Til dig min stille Bøn; Din Naade jeg oplyser, Imedens jeg mig bjer, For dig, min Stabermænd, i Bøn.

Saa lad nu, Herre kære, Din Naade ikke være Forgæves imod mig; Lad mig dit Navn ej sojge, Men steds opad stige Ved Troen nærmere til dig.

Saa gaar jeg ind, der er Fred i min Sjæl; han, som har Hjulp indtil i Dag, han hjælper ogsaa heretter, og hvoer den, som tror paa ham, skal ikke bestømmes. Gud hol-

En Mindesten.

Det var i Forimmertiden i Aar, at Præsterne J. M. Hansen og P. S. Miller begge gennem „Danfæren“ anbefalede stærkt at rejse en Mindesten paa afsade Pastor J. Pedersens Grav i Roskilde, Danmark. Der er jo allerede indsamlet nogle Penge dertil. Stenen skulde jo koste mindst et Par Hundrede Kroner (nogle og halotredstusindstve Dollars). Det var vel bedst at sende en 75 Dollars til Danmark til Besøftningen af nævnte Sten.

Kommer der flere Penge ind her i Amerika, mon det da ikke var rigtig at lade disse gaa i en Klasse til Indsamling af Penge, som der skal rejses Mindesmærker for over andre afsade dansk lutheriske Præster her fra Amerika. Jeg giver mig ikke ud for at vide dette. Jeg bare peger paa det. Pastor P. S. Miller skrev jo derom, og jeg synes godt om hans Tanke desangaaende.

Sporom alt er, vær ikke bange for, at Pengene skal blive misbrugt, om der skulde komme mere end 75 Dollars ind til en Mindesten paa Pastor J. Pedersens Grav.

Mon ikke de Præster, der intet har gjort endnu for at rejse nævnte Mindesten, kan og vil samle hver en Dollar eller maasse lidt mere og sende denne til Mr. S. Stov-Nielsen, der er Bestyrer af „Dan. Luth. Pub. House“, Blair Nebr.?

Han har jo Lovet at tage mod Pengene til denne Sag.

Jeg tænker at flere Røglfolk vil med Glæde give hver nogle Cents til et Minde over Pastor Pedersen, der i flere Aar redigerede „Danfæren“ og hvoer den, som tror paa ham, skal ikke bestømmes. Gud hol-

der er ca. 50 Familier af vort